

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

ВЕРЕН СТРАЖ

chitanka.info

Остаряло кучето, което вардело стадото на двама братя овчари в планината. Отслабнали му очите, изпопадали му зъбите, запрели му краката.

— Туй куче — рекъл по-малкият брат — вече не е за нас. Не може да се опре на вълците. Някоя нощ зверовете ще се вмъкнат в кошарата и ще ни издушат овцете.

— Какво да го правим? — попитал по-големият брат.

— Ще му вържа аз утре заран един камък на шията — заканил се първият — и ще го бутна в дълбокия вир над воденицата. Сетне ще сляза в селото и ще намеря друго — по-младо и по-яко.

А кучето в туй време подслушвало. Като разбрало какво го чака, изтръпнало, повъртяло се насам-натам като щуро и решило да побегне. Изоставило стадото и хукнало към гората. В най-големия пуцинак го срещнал сивият вълк.

— Къде бягаш, братовчеде? — спрял го вълкът.

Овчарското куче му разказало неволята си. Като го изслушал, вълкът поклатил глава:

— Неблагодарни хора са стопаните ти — рекъл той, — но аз ще ти помогна да останеш в кошарата. Слушай какво ще направим. Ти се върни пак при овчарите и легни под яслите. Довечера, като притъмнее, аз ще пристигна, ще прескоча оградата, ще грабна една овца, ще се спусна към гората, но няма да бягам презглава, а ще потичвам едвам-едвам. Ти пък почни да лаеш, колкото глас имаш, дигни олелия, додето изскочат навън овчарите. Сетне бягай подире ми. Накрай гората аз ще ти дам овцата непокътната. И да видиш какво ще стане.

Вечерта, щом овчарите се прибрали и легнали да спят — вълкът грабнал виторогия овен на стадото и го помъкнал към гората. Бре, че като лавнало старото куче, всичко живо събудило и — беж подир вълка. Сивият горски звяр на два-три пъти се поспирал, додето го настигне немощното куче. По едно време овчарите чули даvene, ръмжене, тракане на зъби и когато стигнали до гората, заварили своето старо куче запъхтяно, овена — непокътнат, а вълка го нямало — побягнал.

По-големият брат помилвал кучето по главата и рекъл на по-малкия:

— Видя ли какъв юнак излезе! А пък ти искаше да го давиш...

— Аз го гледах как се влачи, и си мислех, че с него е свършено — замислено отвърнал по-малкият и подкарал напреде си овена.

Като стигнали кошарата, овчарите дали на кучето за награда цяла копаня суроватка.

Минало лятото. Рукнали есенните дъждове, задухали зимните виелици. През една тъмна нощ кучето усетило, че някой драци по вратата. Отворило я с предния си крак и що да види? Пред него клекнал сивият вълк — измършавял, грохнал, само кожа и кокали.

— Тук ли са овчарите? — попитал вълкът.

— Няма ги. Отидоха на сватба. Ще женят по-малкия.

— Моля ти се, дай ми едно агне, защото умирам от глад.

— Дума да не става — отвърнало кучето. — Ако ти отнесеш тая нощ агне от стадото, знаеш утре какво ме чака: камък на шията. Но аз не съм забравило добрината, която ми стори, и за да ти се отплатя — казвам ти: иди в селото на сватбата. В готварницата има седем печени агнета. Тая вечер им теглиха ножа. Което щеш — него изяж!

— А как ще вляза? — попитал вълкът и сладко преглътнал.

— Лесна работа. Готварницата е затворена с дървено мандало. Натиснеш ли с крак дръжката му — вратата сама се отваря. Само че трябва да ти кажа още нещо: под полицата има две дървени ведра, пълни с вино. Не пий вино, защото може да те сполети беда. Хайде сега слизай в село!

Затекъл се гладният вълк надолу и — право в къщата на овчарите. Лесно я намерил, защото там свирели гайди и думкали тъпани. Приближил се крадешком до готварницата, изправил се на задните си крака, погледнал през прозорчето: вътре няма никой. Само печените агнета наредени в големи тави — едно до друго. Бутнал с крак мандалото, открехнал вратата, влязъл вътре и на бърза ръка опердашил две агнета. След като се заситил, сивият вълк, наместо да бяга, клекнал над едното ведро — да опита виното. Сръбнал малко — усладило му се. Захванал да лочи, додето направил главата. Станало му весело. Олюлял се назад-напред и надал силен вълчи вой.

Сватбарите, които били в къщата, наскачали от трапезата, грабнали кой каквото намери, и хубаво наложили гърба на пияния гостенин. Смазан от бой, сивият вълк едвам се завлякъл в планината при кучето и му рекъл:

— Аз те отървах от камъка, дето щяха да ти го нахлузят на шията, а ти ме проводи в село да ме пребият. Но аз няма да оставя тая работа току-тъй. Ще се бия с тебе. Отивам да повикам съюзниците си.

— Щом като не можем да се спогодим — ще се бием! — отвърнало кучето.

На другия ден вълкът събрал всичките горски зверове — мечки, лисици, зайци, таралежи, и ги повел срещу противника си, а кучето изкарало на бойното поле само една котка и една гъска, защото други домашни животни в кошарата нямало.

Вълчите съюзници се наредили в боен строй накрай гората и вперили очи. Вълкът поръчал на заека да се покатери на едно дърво и да гледа идат ли враговете. По едно време заекът се развикал от върха на дървото:

— Идат! Идат!

— Кой води войската им? — попитал вълкът.

— Най-напред крачи едно мустакато чудовище със светнали очи. Размахва си сабята и вика: „Ей така ще ги сечем! Ей така! Ей така!“

(То било котката, която си мяткала опашката наляво и надясно.)

— А подир чудовището? — попитала мечката.

— Подир него тича нещо по-страшно и само вика „Така, така, така!“.

(А то било гъската, която винаги си грачи: ка, ка, ка!)

— А най-подир? — извикала лисицата към заека.

— Най-подир тича един опитомен лъв.

— Бягайте, като е тъй, да бягаме, защото косъм няма да остане от нас! — ревнала мечката и се врътна на назад.

Подире ѝ се навървили и другите горски зверове. А заекът се хвърлил от дървото, дигнал лапички и се предал.

Мечката влязла в една нива с висока, току-що изкласила ръж. Както бягала, класовете я удряли отзад и горката Мецана, додето излезе от нивата, изгубила ума и дума. Вълкът кривнал настрани и се пързулнал по един сипей, подгонен от съборените камъни, които го удряли по кълките. Преметнал се презглава. Насмалко щяло да му се пукне сърцето.

Най-сетне съюзниците спрели да отдъхнат на една тиха горска полянка.

— Страшна работа — рекла Мецана. — Едвам отървах кожата. По едно време, като зачаткаха подире ми ония ми ти куршуми — същинска градушка. Добре, че кожата ми е яка, не можах да я пробият.

— Ами аз какво изпатих! — въздъхнал вълкът. — Кучето ме настигна на един сипей и почна да събаря цели канари отгоре ми. Изпотроши ми кокалите. Хей, братя, да знаете, че отсега нататък няма да мина край кошарата му!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.